Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III. *V srédo 11. Rožnicvéta. 1845.* List 24.

Kjé dom je moj?

(Svobodno poleg českiga).

Kjé dom je moj?
Sava teče po ravninah,
Drava dere po pečinah;
Glej, povsód spomladni cvét,
Zemeljski raj na pogléd.
In to je slovenska zemlja,
Na Slovenskim dom je moj!

Kjé dom je moj?
Nepoznáš li v zemlji mili
Slavskih sinov hrabrih v sili?
Bister um, dušic krotkóst
Ste med druzmi njih lastnóst.
To pa je slovenski narod,
Med Slovenci dom je moj!

Kjé dom je moj?
Tam, kjer Soča v blagim kraju
Vije se — podobnim raju;
Tam, kjèr žlahtne tèrtice
Vénčajo goričice.
In to je slovenska krajna,
Na Slovenskim dom je moj!

Kjé dom je moj?
V sinjiga morjá zerkalu —
Čudopolnim ogledalu —
Se primorski kraj bliší
Z bréžčiki prijaznimi.
To pa je slovenska zemlja,
Na Slovenskim dom je moj!

Kjé dom je moj?
Kjér slovenske slišiš péti
Pésmi, kjér junaki vneti
Si slovenske déklice
Zbirajo za ljubice;
Tam, kjér vlada glas slovenski,
Na Slovenskim dom je moj!

Kjé dom je moj?
Gorotàn, Primorje, Krajna,
Ž njimi Štajer — zemlja sjajna —
Dom rodú so slavskiga,
Dom rodú junaškiga.
In to je Slovenja mila,
Med Slovenci dom je moj!

Kjé dom je moj?
Iz orjaškíga Triglava
Gleda doli mati Slava,
Sinke kliče in budí
K délu, zlogi, sèrčnosti.
Duh slovenski zopet veje
Na Slovenskim, mojim dom'.

Iz Štavnice na Ogerskim.

A. Pirnat.

Kdor ne ſkuſha, ne vé.

(Konez.)

Pomozhnikama, ki ſim ju ſabo vsel, rezhem en panj odpreti in is njega zhbele v drugiga prasniga pregnati, in 6 ſatov, polnih ſterdí, takó dolsih vresati, kakor je bil ſabo perpeljani, domá sa matize napravljeni panj dolg; v tega ukashem potem vresane ſatí (namrezh v vſak predalzhik en okoli 2 do 3 funte teshak ſat) poloshiti, jih s nekterimi klinzhiki (bajzami) podpreti, v vſaki predalzhik dovelj zhbel pregnati, in vſakimu mlado plemenito matizo dati. — To ſtorivſhi poſtavim imenovana dva panja med druge panjove, ki ſo bili polni zhbel, de bi ſe med njimi greli, ter ſim jih prav dobro s otavo pokril, in glejte na to visho ſim ſi jeſt 12 dobrih matiz sa prihodno ſpomlad, od kterih mi je le ena zhes simo poginila, ohranil.

Prav dobro ſo mi ſlushile, sakaj prihodno ſpomlad vidim, de ſo mi pri 56 panjih le tri matize umerle. Take panje pa bres matiz bi bil mogel ſizer k svoji ſhkodi drusim naloshiti, ali jih pa preloshiti in jim po drugi poti matiz poſkerbeti in lege gornjiga panja prizhakovati, ko bi ſi jih ne bil na imenovano visho preſkerbel. Kteri zhbelar pa ne bo tega rasumel, de dve dobri in plemeniti matizi vezh zhbel rodite, ko ena ſama? Kaj ſim pa s drusimi matizami pozhel? bo morde kakſhen radoveden zhbelar me popraſhal. Temu odgovorim, de ſo mi prav vſe h koriſtu priſhle. Malo plemena (40 panjev) ſim samogel, kakor je she bilo sgorej rezheno, v jeſeni is Fare domú perpeljati. Torej ſim vſeſkosi ſèmtertje pri kmetih in blishnjih ſoſedih popraſheval, zhe imajo kaj teshkih panjev naprodaj? Kmalo jih dobim in pokupim po 38 funtov teshkih panjev dovelj; potem vſakiga, ſpodno dilo lahno prozh vsameje odprem, ga na pol poreshem; tretji del zhbel in pol ſterdí v moj novi panj vloshim, ſat sa ſatam s ſuhimi ſatnimi koſzhiki od sgorej pri dveh konzhih podprem, matizo s pripeljanimi zhbelami v njega preshenem, ga dva dni ne obernem, de zhbele ſatovje k gornji dili perterdijo, in glej! na to visho ſi napravim she v jeſeni ali zhe hozhem konez Malitravna is eniga panja,

dva, ktera ſta mi obá po dvakrat rojíla in prav mozhne roje imela. In takó ſim vſe ſvoje matize in is Laſhkiga pripeljane zhbele k veliki koriſti obernil.

Reſ je, de ſe ne dajo vſe matize pri shivljenju puſtiti; vender sa mlade in plemenite bi imel umni zhbelar vſelej ſkerb imeti, de bi ſi jih ohranil, kér dobro vé, de ſlabe, ſtare matize zhbele ne terpé, ampak jo ſame umoré in ſi drugo mlado saleshejo. —

Kakor v letu 1840, ravno takó ſim odſlej vſako leto s zhbelami ravnal; ne morím jih nikoli, temozh kolikor je mogozhe tiſte, kterih ſterd na Laſhkim poprodam, v prasne panje preshenem, domú pripeljem, in k domazhimu plemenu pridenem, poſébno takrat, kader je mozhirna jeſen veliko zhbel pokonzhala. Pa tudi nove panjove is njih delam, kakor ſim she popred povédal.

Pretezhena jeſen je bila ſkorej ravno taka, kakor v letu 1840; vſeſkosi je deshevalo in povodnje ſo po zeſtah in drusih krajih prav gerdo rasgrajale; tudi pretezheno jeſen ſim mogel ſterd na Laſhkim poprodati, veliko panjev potergati in s nekimi od ondod pripeljanimi matizami in zhbelami she takrat sa dobro in obilno pleme ſkerbeti.

Kdor bo v ti rezhi v moje ſtopinje ſtopal, bo vidil, de bo dobro opravil.

Anton Komaz, kurat v Seduli.

De bodo pa naſhi bravzi ta popiſ loshej rasuméli, jim tukaj podobo imenovaniga panja na ogled poſtavimo; namrezh v podobi **I.** *zel panj;*

I.

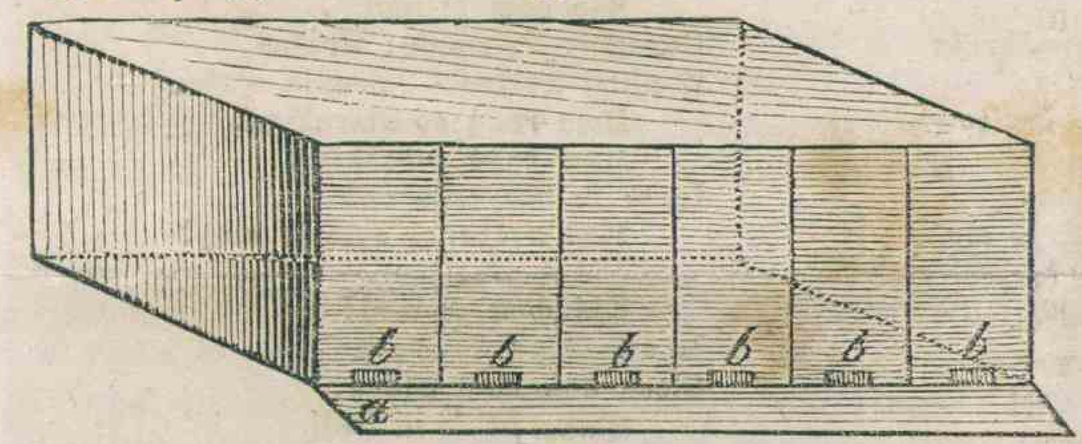

II.

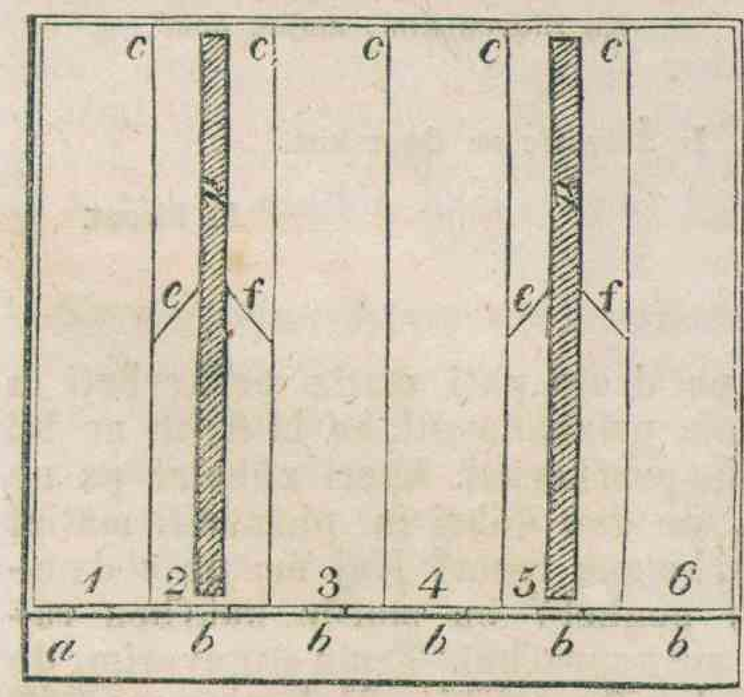

III.

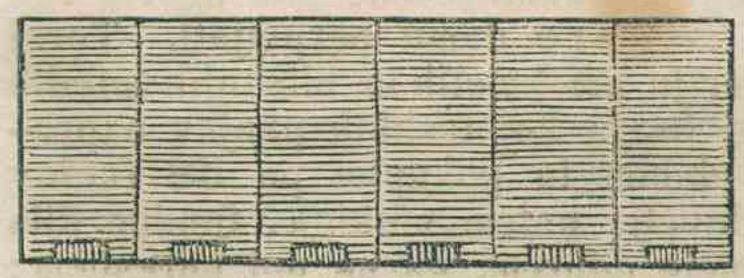

IV.

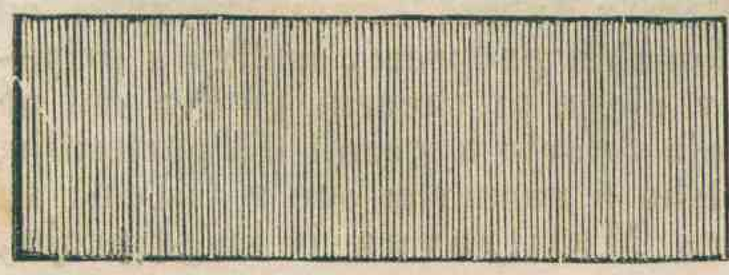

v podobi **II.** pa nariſ panjeviga *ſtaliſha* (Grundriss). Zherka *a* na podobi **I.** in **II.** kashe *letavno* ali *ſpodnjo dilo;* zherke *b* pa kashejo *letavne luknjize;* zherke *c* na podobi **II.** kashejo *ſrednje tanjke dilize,* ki en predalzhik od drusiga lozhijo; zherke *d* pomenijo *ſatovje,* zherke *e* in *f* klinzhike, s kterimi je ſatje v predalzhikih podperto; ſhtevilke *1. 2. 3. 4. 5. 6.* kashejo *majhne konzhnize,* ſprednje s letavnimi luknjami. Podoba **III.** kashe *ſprednjo* (svunajno) *konzhnizo,* ki je takó dolga, kakor je panj ſhirok, s *letavnimi luknjami,* ktere morajo luknjam malih konzhniz na tanjko primerjene biti; ta konzhniza je raslozhno pomalana. Podoba **IV.** kashe *sadnjo* (svunajno) *konzhnizo,* ktera mora tudi takó dolga biti, kakor je panj ſhirok.

Avstrijanska obertniska razstava.

(Dopis iz Dunaja. *)

Obertniska razstava na Dunaju je od 15. Velkitravna odperta in občinstvu na ogled stojí, kakor je bilo že v 49. listu Novic 2. tečaja oznanjeno, ki so Slovenske rokodelce večkrat opominovale, de bi to lepo priliko, svoje izdelke tudi v sercu Cesarstva, na Dunaju, svetu pred oči postaviti, nikar ne zamudili. V sedanjih časih, kér pod oljko blagiga mira umetnost in znanost, kmetijstvo, obertnost in tergovina takó čversto napreduje; kér so ljudje na svetu bolj in bolj spoznavati začeli, de le na krepki, v izobraženju ljudstva vterjeni pridnosti in delavnosti, narodna slava, sreča in blagostanje leží; kér se narod z narodam skuša in za prednost v obertnosti in tergovini poganja: je gotovo ta razstava za avstrijansko Cesarstvo veliko pomenljiva pergodba.

Lansko leto so bile občinske obertniske razstave na Pruskim in Francozkim; v drugih deželah, kakor na Španskim in Angležkim so tudi namenjene; zatorej se čuditi ni, de se je glas od avstrijanske razstave po celi Europi razširil, in de dan na dan veliko ptujcov na Dunaj prihaja, z lastnimi očmi prepričat se, kaj in koliko Avstrijani zamorejo. In zares se zamore od našiga cesarstva, ki je v prirodnih, to je v nezdelanih pridelkih takó bogato in v vsih treh kraljestvih stvarstva mnogoobsežno, tudi gledé obertnosti njegove, kaj velikiga perčakovati — in hvala naši vladii in marljivosti naših rokodelcov! to se pa tudi najde. Akoravno obertnost ne hiti v enaki meri naprej po celim Cesarstvu, je vender sosebno odkar so v mnoge fabrike mašine vpeljane in odkar se je bolj na razdelitvo posameznih del med delavce paziti začélo, večidel visoko stopnjo dosegla. Kolikor več se mašine potrebujejo, toliko bolj se človek v svoji prirojeni vrednosti kakor gospod prirode pokaže, čigar zaukaze ubogati, čigar namere ona ko silna pomočnica podpirati mora. Kar pa delitvo dela zadene, um in skušnja kažeta, de fabrike, v kterih se vsak delavec le z izdelovanjem eniga dela pečá, zavoljo zadobljene v svojim delu posebne ročnosti, gibčnosti in hitrosti, zamorejo toliko blaga in take ličnosti izdelavati, kolikor bi se popred nobeden ne bil le upati prederznil.

(Dalje sledí.)

Popis letašnjiga zbora c. k. kmetijske družbe v Ljubljani 7. dan Velkitravna.

(Konec.)

Nadalje je gosp. Dr. Šubert razne kmetijske skušnje na znanje dal, ktere je vlani na družbnim vertu na Poljanah delal. — Gosp. Dr. Orel, oskerbnik Francoviga dvora na Ljubljanskim močirju, je lansko obdelovanje tega zemljiša razložil. Drugo pot bomo kaj več od tega govorili. — Gosp. Dr. Biatcovski je sredstvo perporočil, s kterim bi se dale krajnske vina poboljšati, ktero po svetu gosp. Mih. viteza Pagliarucoviga v tém obstoji, de se moštu po primeri cukra pridene, ki je iz krompirja narejen. Gosp. Oto grof Barbo Vaksensteinski in pa gosp. ſajmošter Vertovc sta rekla: práv je, de se tudi ta pomoček poskusi,

*) Častiti gosp. E. R. so nam z pričijočim dopisam zlo vstregli; práv ljubó bi nam bilo, ko bi nam hotli večkrat za Novice kaj pisati. Vredništvo.

tode malo je upanja, de bi se z tem cukram vina poboljšati dale. — Potem je gosp. Dr. Struppi naturo goveje kuge razložil in poti pokazal, po kterih se ta silno kužna bolezin razširja, zoper ktero dozdaj še nobeniga zdravila ne poznamo. Tudi od tega bomo pri pervi perložnosti bolj na tanjko govorili. — Za tem so bili dopisi od letnih zborov zvunajnih c. k. kmetijskih družb brani. — Gosp. Dr. Orel je nadalje oznanil, de bo letas mesca Kimovca perva razstava krajnskiga sadja v Ljubljani, od ktere bomo tudi berž ko bo mogoče, bolj na tanjko govorili. — Gosp. Leskovic je rabo dvojiga kmetijskiga orodja na znanje dal, ktero nam je v majhnih podobah gosp. Helbling iz Dunaja poslal. Tudi od teh rečí bomo popisovanje gosp. Leskovica v Novicah natisnili. — Potem je prišla delitva srebernih svetinj za pridne drevorednike na versto, od ktere smo že v 20. listu govorili. —

Gosp. J. Hradecki, Ljubljanski mestni poglavar, so bili zopet z enim glasam za odbornika c. k. kmetijske družbe izvoljeni; ravno takó tudi gosp. Struppi, c. k. deželni živinski zdravnik, z veliko prednostjo. — Gosp. Andrej Pavlin je bil za pregledovavca družbniga računa izvoljen. — Na novič je bilo 28 udov izvoljenih. — Na zadnje je gosp. Šmid postave asekurancije zoper škodo toče med zbrane ude razdelil z serčnim vošilam, de bi se kmetovavci dobrote, ktere jim to zavarstvo ponuja, vedno bolj vdeležili. — Takó je bil letni zbor dokončan ob eni čez poldan.

V južnoslavijanskih deželah sploh znano zdravílo zoper vgriz strupenih kač.

(Konec.)

V tistih krajih, kjer to zeliše raste, si zamore lahkó vsak ta izlečik napraviti, takó le: Kadar to zeliše cvetè, se odreže nad korenino in nabêre. Nabrano zeliše se mora takó dolgo v vôdi kuhati in večkrat premešati, dokler se zgornja skorja od stebla odluši. Potem se zeliše še enkrat dobro ožmè, in preč vèrže, voda naj pa v piskru zopet pri ognju takó dolgo stojí in vrè, de se vsi prazni deli izkadé, izlečik pa v podobi rujaviga mazila v piskru ostane.

Ta izlečik se potem za potrebo ohrani in se takó le porabi: Ko ste le kake dve uri po vgrizu pretêkli, pomaži z njim rano pičeniga človeka in mu daj eno majhno žlico tega izlečka, de ga povžije. — Ko je pa po vgrizu več ur ali dni pretêklo, se mora rana, kakor smo v 18. listu povedali, pervi in drugi dan enmalo razrezati (skarificiren) in potem z izlečkam od zunej in znotraj na imenovano vižo ravnati. Ravno takó se z pičeno živino ravná, kteri se pa mora rana vselej razrezati in izlečka dvakrat več dati, kakor človeku.

Ko bi izlečka pri rokah ne bilo, je tudi dobro, če se déne ena pest zeliša v maslicu vôde skozi četertinko ure kuhati. Odcejeno vodó naj pičen človek na dva pota popíje; prekuhano zeliše naj pa na rano položí.

Priporočílo tega ravnanja smo brali v zgorej imenovanim oglasu c. k. deželniga vladarstva. Zadnjič moramo pa še povedati, kakó je ta pomoček znajden bil, kar so nam Karčki škof v zgorej imenovanim pismu razodéli. „V letu 1793“ — pišejo škof — „je prišel imenitni botanikar, grof Alesandri nazaj iz Egipta v Istrijo, tukaj raznih zdraviteljskih zeliš iskat. Neki dan gré na veliko gôro blizo Kastve (monte maggiore, sploh tudi monte Caldiera imenovano), kar zagleda od deleč čuden prikazik — en gad in pa en velik zelen kušar se namreč sardito grizeta. Vselej ko je gad kušarja pičil, jo je kušar urno preč potegnil in šel neko zeliše jest, ktero je blizo tam rastlo. Ko je nekoliko tega zeliša odgriznil in požerl, se je nategama nazaj vernil in zopet gada popadel. To je takó dolgo delal, de je gada umoril. Po dokončani vojski gre grof Alesandri to čudno zeliše gledat, z kterim se je od gada pičen kušar po naturnim nagibu (Instinkt) nasproti ozdravljat hodil — ter zagleda, de je astramontana bila. Kmalo je priložnost imel, to zeliše pri od gada pičenim človeku poskusiti, in glejte, gotovi pomoček je našel! Od tačas so več skušinj z astramontano storili in večkrat se jim je že clo pri umerjočih ljudeh in pa tudi pri živini dobro skazala.“ Takó pišejo Karčki škof.

Od ondod slovi po južnoslavjanskih deželah astramontana ko pervi in nar boljši pomoček zoper vgrize strupenih žival.

Bog daj, de bi skušnje tudi pri nas to veliko hvalo astramontane poterdíle in de bi se boljši skazale, ko Laličevo sredstvo zoper vgriz steklih psov! Slovenci bodo za ta pomočik svojim južnim bratam vedno hvaležni. Dr. Bleiweis.

Sredstvo mravlje od dreves odgnati.

(1. odgovor na vprašanje 23. lista).

Prah iz stolčeniga novožganiga cegla (opeke), več dni zaporedi zjutro ob rosi po drevnim perji naštupan, gotovo mravlje in tudi drevesne uši odpravi. *)

Vsak drevorejnik se zna prepričati, de mravlje le na take drevesa zahajajo, kterih so se drevesne uši poprijele, namreč polizvati sladko mokroto, od uši spoteno ali drugači od sebe dano. Kdor tedaj želí, se znebiti mravljá, mora gledati, de odpravi uši; ko to doseže, ne bo več mikalo mravljincov do njegovih dreves. De pa ceglov prah take uši zatare, in kmalo odpravi, me je večletna skušnja prepričala. Ceglov prah zraven tega tudi k rasti dreves močno pripomore, in sploh zelišam gnojí, enako gipsu (sadri). Dr. O.

(2. odgovor na vprašanje zastran mravljincov).

Gnjila riba ali gnjil rak, na tisto mesto rahlo zakopan, kjer mravljinci na drevó lezejo, in nekterikrat ponovljen, te merčese odpravi. **)

J. Kl.

V jamo pade, kdor jo drugimu kóplje.

(Nadalje.)

Govorí se, de je Sultan imenitno osobo svojiga harema v neznani pregrehi zapazil, kér je ravno z razkritim obrazam nekiga cesarskiga služabnika objemala, de je dvajset odalisk njene pregrehe deležnih, de vse te v cule zašite v černo morje z gospodinjo vred veržene bodo. Govori se dalje, de

*) Prosimo sadjorednike raznih krajev oznanjeno sredstvo natanjko po naukazu poskusiti in nam nasledke storjenih skušinj na znanje dati. Če bi se to sredstvo povsod dobro skazalo, nam ne gré boljšiga želeti, kér ima vse dobre lastnosti.
Vredništvo.

**) To sredstvo je sadjorednikam sploh znano, pa ne poterjeno.
Vredništvo.

se je Sultan zarotil, nesrečniga služabnika koj po praznikih zverinam svojiga zverinjaka raztergati dati, ter de je ukazal, nar hujšiga iz Afrike pripeljaniga risa tri dni postiti in stradati, potem pa obilno z močnim žganjem napojiti. Nekteri so clo terdili, de so vikšiga vratarja cesarskih zverinjakov o večernimu mraku tretjiga praznika k Sultanu iti vidili, in de je gotovo že v tem njegove zapovedi prejel. To in več takiga se je govorilo, in od hiše do hiše, od stana do stana, od izbe do izbe širilo. Kaka groza, kaki strah, kake britke misli te dobe oplašeniga Lamprina v samotnih stanicah stiskajo, moramo lastnimu premišlevanju naših bravcov prepustiti.

Bajram mine. Perviga jutra po praznikih Sultan Lamprina poklicati da. Mraz in žar šineta temu v žile, ker neki černi pertlikavec v njegovo stanico stopi in mu gospodovo povelje razodene. Brez odloga vender teče v cesarsko poslopje in s trepečim sercam hipoma v mali izbici stoji, iz ktere tri dele sveta goreče strele zadevajo. Okna so zagernjene, takó de je clo temnotna, in Lamprin na pervi hip skor ničesar razločiti ne more. Nekaj trenutij je vse tiho, potém Sultan po navadi s krepko razločno besedo pregovori: „Pojdi do zverinjaka v Bujukdere, ter prašaj vratarje, če je ris napitan — hodi!“ Lamprin bi imel toliko povedati. Sultana pogleda — opazi, de nista sama. V oboku zakritiga okna stoji Hasan Kizlaraga z veselo blešečim obrazam. Lamprin ga spozna in začeta beseda omaga v persih njegovih.

Na bregu Bošpora, v prelepi bujukderski dolini, pol ure hodá od Carigrada, je bil tiste dobe krasen log, visokiga drevja poln. Dan današen se le še sedem košatih, po turško „Jedikardaš“ po slavjansko „sedmero bratov“ imenovanih, od evropejskih potnikov zastran neprecenlive lepote pogosto popisanih platan na tem mestu vidi. Vse drugo drevje je ojster zob pretečenih stoletij podrobil. V sredi loga je stala takrat med visokimi gostimi lipami nizka, revna, zapušena kapelica s podobo Matere Božje. Pravlica govorí, de je bila v letu 1096 po Kristusovim rojstvu od Bogomira Buljonskiga zidana, ker je v svojim potovanju k božji vojski v Jeruzalem z neštevilnimi trumami križanskih vojšakov in drugih romarjev v bujukderski dolini počival. Tri dni in tri nočí, pravi pravlica, je pobožni Bogomir v ti kapelici pred podobo Matere Božje na kolenih ležal, in tukej na zadnimu robu evropejskiga svetá za odpušanje svojih grehov, in za božjo pomoč, de bi zasramovavce keršanske vére premagal, neprejenlivo prosil. Tretjo noč, reče dalje pravlica, se mu je Mati Božja prikazala, in mu je krasno iz limbarja spleteno krono v spomin, de bo sveto deželo osvojil, na glavo djala. Mnogo drugih poznejših čudežev še pravlica od te kapelice povedati vé, kterih splohno popisevanje nam za zdaj čas in prostor ne dopustita. Poleg tega loga je našiga Lamprina hoja pripeljati imela, kjer komaj tri dobre lučaje od ondot je bil tistiga časa strašen cesarski zverinjak.

(Konec sledí.)

Povesti iz zvunanjih časopisov.

(Procesija na sv. Rešniga Telesa dan v Rimu) je bila zavolj deževniga vremena v preddvorju stolne cerkve sv. Petra z veliko častjo obhajana; sv. Oče Papež pa niso letas sv. Rešniga Telesa Sami nesli, zató kér Jim zdravniki niso perpustili, zavoljo Njih velike starosti to težavno obhajilo praznovati. Kardinal Mikara, duhoven sv. Kapucinarskiga reda in dekan kardinalov, so Njih namestnik bili.

(Deževno vreme povsod). Na Francozkim takó zlo dežuje, de so vikši škof v Lijonu po vsih katolških cerkvah očitne molitve za nehanje dežja napravili.

(K praznovanju godú sv. Janeza Nepomucena) je letas okoli 7500 romarjev v Prago na božjo pot prišlo. Čehi spomin tega Svetnika in marternika molčljivosti, ki je bil po povelju kralja Venceljna IV. 16. Velkitravna 1383 v Pragi čez most v Moldavo veržen, z posebno častjo posvečujejo. V stolni cerkvi sv. Vida v Pragi se vidi njegovo krasno nadgrobje, več ko 30 centov težko iz goliga srebra napravljeno. V sreberni mertvaški skrinji ležé kostí sv. Janeza; njegova podoba pa je klečé nad skrinjo postavljena. Samó štirje angelji, ki perutnice baldahina deržé, so 18954 gold. veljali. — Na mostu, iz kteriga je bil sv. Janez v Moldavo veržen, je krasna podoba tega marternika viditi, pri kteri vsako leto ob tem času praznovanje skozi 9 dni terpí. Ta podoba, 8 čevljev visoka in 20 centov težka, je bila 31. Velkiserpana 1683 na most postavljena in je več ko 7000 gold. veljala. Jerolim Herold, Norimberžki zvonar, jo je naredil.

(Mesto Pešt na Ogerskim) bi se imelo práv za práv Ofen imenovati, zakaj Pešt je iz slavjanske besede peč (Ofen) od Nemcov popačeno imé, ktero so potem bližnjimu mestu Budim (Ofen) dali. (Ausland).

(Njih milost gosp. gosp. Jožef Šrot) posvečen škof in vélki prošt Zagrebškiga kapitola so podarili v prid narodne matice 500 goldinarjev srebra. Ta matica ima namen, de bodo ob njenih troških koristne bukve v jugoslovenskim naréčji na svitlobo dajane. V letih 1842. 1843. 1844 in 1845. je imenovani zalog na 10,720 gold. 58 kr. narastel.

Zahvala.

Gosp. Klemenz Janša, modroslovec na Ljubljanskim učilišu in priden učenec botanike nam je te dni lepo množico po Gorenskim nabranih zeliš z slovenskimi imeni vred, podal, za ktere se mu tukaj očitno zahvalimo. Še več nam jih je pa o velkih šolskih praznikih nabrati in v našo nabero poslati obljubil; ta obljuba nas je práv zlo razveselila, in od lepiga sklepa tega mladenča pričuje, tudi šolske praznike k svojimu podučenju in pridu svoje domovine oberniti. De bi gosp. Janša pač več enako pridnih tovaršev imel! Vredništvo.

Vprašanje in prošnja.

Kakó je to, de smo iz Notrajnskiga, Ipavskiga in Goriškiga dozdej nar manj slovenskih imen zeliš dobili? Kar nam bo kdo poslal, bomo hvaležno sprejeli. Prosimo, prosimo! Vredništvo.

Prašanje.

(Namest vganjke).

Kaj pomeni pogovor zdraviga in bolniga kamna na mestnim tlaku v listu 19. in 20. teh novic? y.

Vganjka.

Neki oče je 48 let, in njegov sin 4 leta star, tedej je oče 12krat starji, ko sin. Čez koliko let bo pa oče le 2krat starji, ko sin? A. O.

Shitni kup.	V Ljubljani 7. Roshnizveta.		V Krajnju 2. Roshnizveta.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pfhenize domazhe ..	—	—	1	27
1 » » banafhke ..	1	23	1	26
1 » Turfhize	1	5	1	9
1 » Sorfhize	—	—	1	8
1 » Rèshi	1	5	1	10
1 » Jezhmena	—	—	—	58
1 » Profa	1	3	1	10
1 » Ajde	—	51	—	57
1 » Ovfa	—	39	—	40

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*